

АГОП МЕЛКОНЯН

ДУМИ В НАЧАЛОТО

chitanka.info

Това е втората книга на Любомир Николов и въпреки това неговият истински дебют. Романът „Съдът на поколенията“ (1978 година), написан заедно с Георги Георгиев, беше по-скоро генерална репетиция — тогава читателят не разбра как да раздели справедливо вината за неоправданите надежди между двамата автори. Сега обещанието отпреди години е изпълнено.

Един разум се бори с наложеното му несъвършенство, за да измине дългия и мъчителен път от мрака към светлината, отния към горния свят. Това е като че ли модерна проекция на неуморимия Анаксагоров „нус“ (ум), който съединява несъединимото и разделя неразделимото, за да завърти великолепния вечен двигател, тласкащ ни към съвършенството. Къртицата изкачва четирите стъпала нагоре, към точката на проблясъка, със самочувствието на Прометей и става тънката нишка, съединила двете сфери с натрупан в тях заряд от несправедливости и огорчения.

Любомир Николов ни предлага един приключенски роман, но онзи, който вижда само това, е прочел книгата наполовина. Зад непрекъснатото преместване в пространството и времето, зад острата колизия, зад схватките, зад задъханото надбягване по страниците в действителност има трудна и завидна човешка съдба: блъсъкът на бунтовника, огнената траектория на метежника, самоизгарянето на размирника и накрая — респектиращият подвиг на революционера. Този образ на „галактичен“ борец за справедливост е всъщност класическият образ на Факлоносеца, но открит в друга среда и оразмерен с други мащаби.

Нашата фантастика е бедна на имена, но не и на произведения. Упоритостта, с която Николов обработва нивата на фантастиката, дава надежди. Ценното е, че той е тръгнал по традиционната линия на нашата научна фантастика: да се търси хуманитарното, а не технологичното лице на бъдещето, социалните му подварианти, нравствено-етичните му стойности.

По едно съмнително като етика правило, в предговорите към дебютните книги великодушното потупване по рамото и скептицизмът са старателно и предпазливо дозирани. Любомир Николов няма нужда от евтини съвети и меценатски наставления. Той работи. Той пише и е щастлив, когато пише. За един млад автор това е най-необходимото: да

го оставят настойниците на мира, за да пише. Тогава ще докаже какво може и какво не може.

Ние всички сме в очакване.

Агоп Мелконян

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.